

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobců: a) X., narozená dne X.

b) X., narozený dne X.

c) X., narozený dne X.

d) X., narozený dne X.

všichni t. č. na adrese X.

všichni zastoupení advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu ze dne 4. 6. 2020, č. j.: OAM-1047/ZA-ZA11-K02-R2-2016-I., č. j.: OAM-1048/ZA-ZA11-K02-R2-2016 a č. j.: OAM-1002/ZA-ZA11-K02-R2-2017

t a k t o :

- I. Žaloby proti rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 6. 2020, č. j.: OAM-1047/ZA-ZA11-K02-R2-2016-I., č. j.: OAM-1048/ZA-ZA11-K02-R2-2016 a č. j.: OAM-1002/ZA-ZA11-K02-R2-2017, se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Žalobami podanými včas u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2020, č. j.: OAM-1047/ZA-ZA11-K02-R2-2016-I., č. j.: OAM-1048/ZA-ZA11-K02-R2-2016 a č. j.: OAM-1002/ZA-ZA11-K02-R2-2017, kterými jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobci v žalobách namítali, že se stali obětí pronásledování a diskriminace ze strany X.; žalovaný jim neprodloužil lhůtu k vyjádření se k podkladům a rovnou vydal napadená rozhodnutí, ohledně vypořádání se s X. nebyl respektován závazný právní názor zrušujícího rozsudku, totéž platí pro pronásledování X. Rozhodnutí jsou též nepřezkoumatelná, protože žalovaný se nevypořádal s vyjádřeními žalobců; použité zprávy nejsou objektivní, ve spisu nejsou zařazené dokumenty, na jejichž základě byly žádosti zamítnuty, není uvedeno, proč byly odmítnuty navrhované podklady, a to i v oblastech, v nichž nebyly žádné zprávy shromážděny, taktéž nebyl brán zřetel na současnou epidemii. Posouzení zásahu do soukromého a rodinného života v případě vycestování žalobců je nepřesvědčivé, u doplňkové ochrany byl posouzen jen život rodinný, nikoliv soukromý (např. X.), ve věci mělo být vydáno společné rozhodnutí i stran X. Nahlížení do spisu mimo seznámení se s podklady není fakticky umožňováno, dříve spis ani neobsahoval zásadní dokumenty o zemi původu; vyjádřit se k podkladům ve stejný den, kdy s ním byl seznámen účastník řízení je neefektivní, k seznámení se s podklady není účast advokáta potřebná a minule byla poskytnuta lhůta k vyjádření v délce 20 dní. X. Ohledně situace X. je dlouze rozvedená argumentace obecná, žalovaný polemizuje se závěry zrušujícího rozsudku, aniž by proti němu dříve podal kasační stížnost, nový opatřený podklad není vyhovující. Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR nemůže představovat jediný zdroj, zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA jsou výrazně kvalitnější. Použité zprávy nejsou dohledatelné, žalobcům nebyly zpřístupněny. Měla být zohledněna zpráva žalobců o X., zvláště když k X. ve spisu nejsou žádné podklady, s nezahrnutím zpráv se žalovaný vypořádal nedostatečně a nevěnoval se ani samotným sděleným informacím; věnoval-li se žalovaný X., nezahrnul údaje do spisu, což představuje vadu řízení. Podklady jsou neaktuální, neboť vypukla epidemie s obrovským dopadem na sociální situaci a zdravotní systém, dopady epidemie mohou žalobce vystavit nebezpečí vážné újmy, jednalo se o nový důvod, nebylo možné jej uvést dříve, mezi podklady měly být zahrnuty informace zabývající se epidemií, epidemii nelze zlehčovat, její dopady se liší dle schopnosti jednotlivých států bránit šíření nemoci, výskyt onemocnění není na ústupu, v poslední době výrazně roste. Nepřijal-li žalovaný podklady v angličtině, musel svůj postup odůvodnit, což neučinil; není vůbec zřejmé, zda důvodem pro nepřijetí podkladů měl být jazyk, v němž byly vyhotoveny. Rozhodnutí se vůbec nezabývají integrací žalobců do české společnosti a možností podřadit tyto nové skutečnosti pod § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, otázka byla redukována na rodinné vazby, ochrana soukromého a rodinného života může být za určitých podmínek důvodem pro udělení doplňkové ochrany, žalovaný se touto dimenzí nezabýval. O dalším členu rodiny (X.) bylo rozhodnuto samostatně, k vyloučení ze společného řízení je třeba usnesení, které vydáno nebylo, k vyloučení věci ani nejsou důvody a spisová značka je stále totožná.
3. Na základě výše uvedeného žalobci navrhli napadená rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobám vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobami nesouhlas. Právní zástupce žalobců azylové důvody nepřipustně rozšiřuje, a to bez opory v uvedených skutečnostech a v přednesených

azylových příbězích; všemi námitkami právního zástupce se žalovaný zabýval a své závěry náležitě odůvodnil. Integrovaní aktivity v ČR nejsou azylovým důvodem, všichni X., žalovaný se řádně vypořádal s tvrzenou X. Ukrajina je kromě tří oblastí považována za bezpečnou zemi. Žalovaný si opatřil množství relevantních podkladů, žalobcům bylo dostatečně umožněno, aby se s nimi seznámili, vyjádřili se k nim a navrhli jejich doplnění, žalobcům byla poskytnuta dodatečná desetidenní lhůta k doplnění všeho, co považovali za vhodné; dalšímu prodloužení o 15 dní vyhověno nebylo, což žalovaný řádně odůvodnil; shromážděné informace jsou dostatečné a kvalitní, argumentace žalobců o opaku je nepřesvědčivá, jejich námitky jsou obecné a odkazované zdroje dohledatelné, ba veřejně dostupné. Právní zástupce se snaží vydávat své domněnky za skutečnost, aniž by měly spojitost s azylovým příběhem; skutečnosti předestřené v řízení před žalovaným nejsou azylově relevantní. Odůvodnění je chronologické, srozumitelné a dostatečné, žalobcům reálně nehrozí pronásledování ani vážná újma. Žaloby navrhl žalovaný zamítnout.

5. Městský soud v Praze na základě podaných žalob přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl při jednání, protože na jeho nařízení žalobci trvali.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobcům a), b) a c) nebyla v řízení o jejich první žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu (rozhodnutí žalovaného č. j.: OAM-378/ZA-ZA02-P06-2015 a č. j.: OAM-380/ZA-ZA02-P06-2015).
8. Dne 12. 12. 2016 podali žalobci a), b) a c) opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V podání ze dne 15. 12. 2016 žalobci a), b) a c) uvedli, že žalobce b) se v ČR integroval do české společnosti, zejm. ve X., a změna by mohla ohrozit jeho rozvoj, taktéž situace v X. je nestabilní, násilná a nebezpečná; X.
9. Dne 15. 12. 2016 poskytli žalobci a), b) a c), občané Ukrajiny, údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedli, že jsou ukrajinské národnosti a náboženským vyznáním pravoslavní křesťané, jsou schopni se dorozumět X., žalobce b) též X.; žalobce c) nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, žalobkyně a) X., nyní není členkou žádné strany. Žalobci a) a c) jsou manželé a žalobce b) jejich dítě. Ve vlasti naposledy bydleli v X. Na území ČR přicestovali dne 9. 4. 2015 X. na základě X. Žalobkyně a) v X., žalobce c) X. O mezinárodní ochranu dříve žádali dne 16. 4. 2015 v ČR, ale nebyla jim udělena. Jejich zdravotní stav je dobrý, léky neberou.
10. Žalobkyně a) sdělila k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu, že situace ve vlasti se od jejich příjezdu do ČR zhoršila, zvýšil se počet radikálních a nacionálních hnutí, jejich činnost je podporována X., X., má obavy i o manžela (žalobce c), stále X.; bojí se návratu, je to nebezpečné pro X., který není účastníkem tohoto řízení o žalobách), X. se tu přizpůsobili, X., X. se snažili držet co nejdále od dění ve vlasti, návrat by pro ně byl velký psychický otřes; X.; když už byli v ČR, přijela X.; vrátí-li se, bude se o ně zajímat X.; to je vše, X. mají stejné důvody žádosti; manžel X., na Ukrajině je občanská válka, lidé se dělí dle X., X.; ve vlasti jim X.; doložené materiály popisují poměry ve vlasti.
11. Žalobce c) sdělil k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu, že se nemohou vrátit do vlasti, situace se zhoršila, rodina tam nemůže být, v zemi je mnoho zbraní, hlavně v X., X., v listopadu byly X., též dochází k X., bál by se o X.; X. jsou zde spokojené, zvykly si tu, X., hlavně žalobce b) X., mezi zeměmi je obrovský rozdíl; doložené materiály se týkají situace ve vlasti; X.; doložil i informace z X., je tam neklidná situace, dochází k různým provokacím.

12. Dne 4. 10. 2017 se žalobci a), b) a c) mohli seznámit s podklady rozhodnutí. Právní zástupce se s nimi seznámil a pořídil si fotokopie podstatných částí správního spisu; dále žalobci deklarovali, že se vyjádří a doplní podklady v dodatečné lhůtě, kterou jim následně žalovaný poskytl v délce 20 dnů. Právní zástupce sdělil, že žalobkyně a) je X. K doloženým článkům žalobkyně a) uvedla, že články pojednávají o celkové situaci ve vlasti, denně dochází k ozbrojenému přepadání lidí, celá oblast je prosycena zbraněmi, to se děje ze strany nacionálních radikálních skupin X., dle článků jsou lidé X.; další vyjádření k článkům bude doplněno v dodatečné lhůtě. K doloženým článkům žalobce c) uvedl, že X. jsou jejich rodná města, doložená situace se týká těch měst, během dne se X., v oběhu je hodně zbraní; další články reflektují porušování lidských práv ve vlasti, není tam svoboda slova, lidé jsou napadáni skupinami radikálů X., články hovoří i o X.
13. V dodatečném vyjádření k podkladům ze dne 24. 10. 2017 žalobci a), b) a c) uvedli, že shromážděné podklady se nedotýkají hlavního předmětu azylového řízení, tj. obav kvůli X.; u původců pronásledování vyvolávají tyto faktory X. Dále se žalobci věnují konkrétním podkladům se závěrečným konstatováním, že zprávy nejsou dostatečné a je třeba je zásadně doplnit; návrhy na doplnění se týkají X.
14. Dne 27. 11. 2017 podal prostřednictvím své matky (žalobkyně a) svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce d).
15. Dne 21. 12. 2017 poskytl žalobce d), občan Ukrajiny, prostřednictvím své matky údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedl, že je ukrajinské národnosti a náboženským vyznáním pravoslavný křesťan; X. a jeho zdravotní stav je dobrý. O mezinárodní ochranu žádá, protože ve vlasti je neklidná situace, občanská válka, mohl by kvůli tomu být vystaven nebezpečí.
16. Během pohovoru vedeného dne 21. 12. 2017 žalobkyně a) v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci d) (jejímu synovi) dále uvedla, že ji X., synovi by hrozilo stejné nebezpečí, bezpečnostní situace v zemi se prudce zhoršila, syn též nemá X.; ve vlasti má X., příbuzní žijí též v X. Syn žije s ostatními žalobci. Rodina je aktuálně zdravá. Nic dalšího uvést nechtěla.
17. Dne 1. 2. 2018 se v řízení vedeném s žalobcem d) mohli žalobkyně a) a právní zástupce seznámit s podklady rozhodnutí. S podklady se seznámili a právní zástupce si pořídil fotokopii částí spisu. Poté deklarovali, že se vyjádří v dodatečné lhůtě, jež jim následně byla poskytnuta. Ve vyjádření k podkladům ze dne 21. 2. 2018 žalobce d) uvedl, že shromážděné podklady se nedotýkají hlavního předmětu azylového řízení, tj. obav kvůli X.; u původců pronásledování vyvolávají tyto faktory X. Dále se žalobce věnuje konkrétním podkladům se závěrečným konstatováním, že zprávy nejsou dostatečné a je třeba je zásadně doplnit; návrhy na doplnění se týkají situace X.
18. Rozhodnutími žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j.: OAM-1047/ZA-ZA11-K10-2016 a OAM-1048/ZA-ZA11-K10-2016, bylo řízení o žádosti o mezinárodní ochranu žalobců a), b) a c) zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřípustnost dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j.: OAM-1002/ZA-ZA11-K10-2017, nebyla žalobci d) udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
19. Proti těmto rozhodnutím podali žalobci žaloby. Rozsudky ze dne 10. 6. 2019, č. j.: 13 Az 19/2018 – 81, č. j.: 13 Az 20/2018 – 79 a č. j.: 13 Az 21/2018 – 38, byla všechna tři rozhodnutí zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud seznal, že X. představuje novou závažnou skutečnost, pro niž mělo být žalobcům a), b) a c) vydáno meritorní rozhodnutí, totéž platí o X.; ve vztahu ke všem žalobcům si žalovaný nezajistil

potřebné informace o působení X., bude třeba zkoumat dopad X., zabývat se bude třeba i tím, zda žalobci patří do X., v případě naplnění relevantních důvodů v X.; žádost žalobce d) je namísto znovu posoudit i s ohledem na X.

20. Po zrušení rozhodnutí soudem pokračovalo azylové řízení.
21. Během pohovoru vedeného dne 24. 2. 2020 žalobkyně a) uvedla, že X.; situace v zemi je stále stejná, aktuální poměry v X. posoudit nedokáže, návrat rodiny si nedokáže představit, specificky se obává X., kvůli žalobci c) bude vyvíjen nátlak i na žalobce další, všichni musí X.; o konkrétní hrozbě pro žalobce b) a d) neví, žalobce b) neumí X., příbuzní v X.; potíže s ukrajinskými státními orgány, soudy, policií či armádou ona ani ostatní členové rodiny neměli, bojí se návratu, o konkrétní hrozbě neví; žalobce b) tu X., rodiče a sestra se svým manželem žijí ve X.; v X., mají se kam vrátit. Na detaily události, kdy měli žalobce c) (manžela) v roce X., důvod nevysvětlili; manžel ani ona ve vlasti nikdy neměli potíže se zákonem, nezná X., příbuzní ve vlasti nikdy ohroženi nebyli; manžel X. Dětem se v ČR daří dobře, chodí na kroužky, všichni žalobci jsou zdraví; sama X.
22. Během pohovoru vedeného dne 24. 2. 2020 žalobce c) uvedl, že X. Situace ve vlasti je X., nemocnice tam je, avšak lékařská služba je špatná, X., potíže se státními orgány ve vlasti neměl, navštěvovali jej X., také navštívili X., když jej hledali, nic jiného. Během pobytu ve vlasti se nedopustil činnosti, za niž by byl trestně stíhán, neměl konkrétní potíže kvůli rase, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině ani zastávání politických názorů; zhoršila se X. však nepředstavují hlavní obavu, kvůli níž podal žádost o mezinárodní ochranu, X., reakce na X. může být nepřiměřená. X. nefungují a jiné prostředky vnitrostátní ochrany zkoušet nechce, domnívá se, že mu nepomůžou. V roce 2016 jej chtěli X., ve vlasti nikdo nechce X., takto lze lidi vtáhnout do X.; není si jistý, zda nemůže čelit X. Má zázemí v X., mají se kam vrátit. Proti vlasti nikdy veřejně nevystupoval a nekonal separatistickou činnost; jeho X. nejsou vystaveni pronásledování spojenému s jeho osobou ani nepřiměřenému zájmu. V ČR pracuje občas, nepravidelně, žalobci získali vízum za účelem strpění, ale mezitím podali druhou žádost o mezinárodní ochranu.
23. Žalobci též doložili dokumenty týkající se X.
24. Dne 22. 5. 2020 se žalobci mohli seznámit s podklady rozhodnutí. Právní zástupce se nedostavil, dostavili se žalobci a) a c), nahlíželi do spisů a pořídili si jejich kopie, dále požádali o desetidenní lhůtu k vyjádření a doplnění podkladů, kterou jim následně žalovaný poskytl. V dodatečném vyjádření ze dne 2. 6. 2020 žalobci požádali o prodloužení lhůty k vyjádření o 15 dní a uvedli, že zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR nejsou dostatečné, neposkytují ucelený pohled na situaci a jsou jen obecné, nejde o nezávislý orgán, zdroje musí být širší, s ohledem na epidemii již nejsou údaje aktuální; informace Odboru azylové a migrační politiky obsahují i nekonkrétní odkazy, u nichž nelze dohledat zdroj, tyto nedohledatelné prameny by měly být součástí správního spisu; shromážděny měly být i podklady k úrovni zdravotnictví stran dětí v X. a s ohledem na současnou epidemii, chybí i zprávy o X., k tomu žalobci navrhli doplnění podkladů o konkrétní dokumenty; existuje též nová zásadní okolnost, již je probíhající epidemie, tím se prohloubily nedostatky ukrajinské zdravotní péče, zdravotnictví nemá dostatek personálu, země je na epidemii nepřipravená, lze očekávat výrazný ekonomický propad, již v tuto chvíli je země postižena nezaměstnaností, jsou též potíže s testováním na příznaky epidemického onemocnění, je třeba vyhodnotit, zda by sociální situace žalobců po návratu do vlasti dosáhla úrovně nelidského či ponižujícího zacházení dle § 14a zákona o azylu, k tomu žalobci navrhli doplnění podkladů o konkrétní dokumenty; dokazování ohledně X. je namísto doplnit.

25. Žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření žalovaný nevyhověl, množství dokumentů neseznal tak významným důvodem, neboť právní zástupce se se spisem mohl průběžně seznamovat, čehož nikdy nevyužil, k seznámení s podklady rozhodnutí dne 22. 5. 2020 se bez omluvy nedostavil, o delší lhůtu k vyjádření bylo možno požádat během tohoto úkonu, k úkonu se dostavili přímo žalobci, byli seznámeni se spisem a byla jim poskytnuta lhůta deseti dní k vyjádření, již bylo využito; byl tudíž poskytnut dostatečný prostor pro vyjádření (sdělení žalovaného ze dne 4. 6. 2020).
26. Dne 4. 6. 2020 vydal žalovaný napadená rozhodnutí.
27. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
28. Předně byl žalobcům dán dostatečný prostor k vyjádření se k podkladům. Právní zástupce byl řádně předvolán, k úkonu se nedostavil, dostavili se však žalobci, těm byla dána dodatečná desetidenní lhůta, následně se žalobci vyjádřili, přesto požádali o její prodloužení. Skutečnost, že lhůta nebyla prodloužena je zjevná už vydáním napadených rozhodnutí, proti neprodloužení lhůty je pak možno brojit přímo žalobou proti rozhodnutí, což žalobci činí, sdělení o neprodloužení lhůty až po vydání rozhodnutí nepředstavuje takovou vadu, aby tím byla dotčena rozhodnutí ve věci samé.
29. Prezentovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 20. 4. 2020, sp. zn.: I. ÚS 3955/19, se týká odlišné situace a nelze jej přiměřeně uplatnit v nyní projednávané věci. Ústavní soud se zabýval podáním blanketního opravného prostředku v trestním řízení, nikoliv pouze vyjádřením se k podkladům, krom toho žalobcům již byla dána dostatečná desetidenní lhůta k vyjádření, kterou ostatně využili.
30. Lhůtu k vyjádření v délce deseti dnů je třeba považovat za dostatečnou, ostatně požádali o ni samotní žalobci, a to včetně její délky. Právní zástupce se k úkonu nedostavil, přišli jen žalobci, spisový materiál si ofotili a požádali o lhůtu, kterou jim žalovaný poskytl, po žalobcích bylo možno požadovat, aby s fotokopii seznámili právního zástupce, který by se ve lhůtě vyjádřil. Nebylo namístě dávat zvláštní dodatečnou lhůtu ještě jemu. Poskytnutí délky lhůtu 20 dnů bylo jednorázové, nešlo o prodlužování již předtím dané lhůty, jde tedy o jinou situaci. Jakkoliv tvrzení o možnosti průběžně nahlížet do spisu není s ohledem na pozdní zařazení relevantních zpráv zcela přiléhavé, ostatní argumentace prezentovaná ve sdělení o neprodloužení lhůty ze dne 4. 6. 2020 ob stojí. Konečně, právní zástupce nikterak neuvedl, jaké zásadní argumenty by v dalším vyjádření uplatnil.
31. X. se ve vztahu k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany týká pouze žalobce c). Ostatním žalobcům X. nehrozí a ani se nelze domnívat, že by měli závažné potíže kvůli X. Podle sdělení žalobce c) během pohovoru ze dne 24. 2. 2020, nejsou X. v souvislosti s jeho osobou pronásledováni ani nečelí nepřiměřenému zájmu.
32. Obavy z pronásledování, které žalobce c) pociťuje v souvislosti se X., nejsou důvodné a nehrozí mu v této souvislosti ani skutečné nebezpečí vážné újmy. Ukrajina (s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti) je hodnocena jako bezpečná země původu dodržující lidská práva, civilní úřady udržují účinnou kontrolu nad bezpečnostními složkami, jednání v rozporu s lidskými právy není systémovým jevem, jde pouze o excesy a jednotlivé případy charakterizované coby zneužití pravomoci; země je vázána Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, v zemi působí domácí i mezinárodní lidskoprávní organizace, které obecně vykonávaly svou činnost bez omezení a své poznatky uveřejňovaly, vláda spolupracovala s mezinárodními organizacemi (mj. Radou Evropy a Úřadem Vysokého komisaře OSN pro lidská práva) a v zemi fungoval institut veřejného ochránce práv, který je zakotven i v ústavě (souhrnná

informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 7. 2019). Jak vyplývá z dokumentů dodaných žalobcem X. Z ničeho proto nevyplývá, že by právě v žalobcově případě mělo dojít k X., jež by v jeho případě popíraly charakter Ukrajiny jako bezpečné země dodržující lidská práva. Žalobce c) se navíc může X.; už tím by mohl, jak lze očekávat, efektivně uplatnit vnitrostátní ochranu. Za situace, kdy by žalobce c) mohl snadno X. a nejsou u něj dány ani jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, nelze X. klást k tíži žalovanému. Subjektivní nedůvěra žalobců k X. na celé věci nic nemění. V rozsudku ze dne 10. 6. 2019, č. j.: 13 Az 19/2018 - 81, nepovažoval městský soud obavy žalobce c) za jednoznačně důvodné, pouze zavázal žalovaného, aby okolnosti X. důkladně posoudil ve vztahu k mezinárodní ochraně.

33. Žalobcům nehrozí pronásledování ani vážná újma kvůli jejich X. Žalovaný si za účelem řádného posouzení obstaral relevantní, dostatečnou, objektivní a adresnou informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 7. 2. 2020, podle níž boje na východě země do života ve X. nijak bezprostředně nezasahují, město je X., bezpečnostní situace se nevymyká X., nepůsobí tam systémové organizované skupiny, jež by dlouhodobě X., i přes rostoucí X., ve sférách X., ve městě působí policie i jiné standardní státní složky a X. k většímu ohrožení konkrétních skupin včetně rodin s malými dětmi. Stav zjišťování skutkového stavu považuje soud za dostatečný a vyhovující i požadavkům zrušujících rozsudků; nejde ani tolik o množství podkladů jako o jejich relevanci, kterou informace Ministerstva zahraničních věcí ČR díky své adresnosti splňuje. X., setrvale shledává bezpečnou i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) ve své judikatuře, např. v usnesení ze dne 15. 10. 2020, č. j.: 9 Azs 196/2020 – 29, uvedl: *„Co se týče situace v X., lze odkázat na shrnutí v nedávném usnesení č. j. 3 Azs 110/2019 - 39, v jehož bodě 20. NSS s početnými odkazy na předchozí judikaturu konstatoval, že ozbrojený konflikt na Ukrajině nemá povahu totálního konfliktu, ale je omezený na dvě oblasti na východě země, přičemž X. lze považovat za stabilní a bezpečnou (viz také usnesení NSS ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 Azs 101/2019 - 24).“* Stejně tak NSS ve své judikatuře nenalézá důvody pro udělení mezinárodní ochrany ukrajinským občanům kvůli X. (vizte např. usnesení ze dne 3. 9. 2020, č. j.: 1 Azs 12/2020 – 27, včetně odkazů na další tam uvedenou judikaturu).
34. Způsob, jímž se žalovaný vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi, nelze označit za nepřezkoumatelný.
35. Informace Ministerstva zahraničních věcí lze označit za relevantní a důvěryhodné, konkrétní zprávy použité v nyní projednávané věci splňují i požadavek na aktuálnost. Často se přitom jedná o podklad s vysokou mírou adresnosti, neboť místo obecnějších pojednání o situaci v zemi bezprostředně reaguje na konkrétní položené otázky. Samotná diplomatická povaha nijak nesouvisí s tím, zda budou zprávy objektivní, vydávání zpráv pro jiné složky státu nepředstavuje diplomatickou aktivitu, která by mohla o některých aspektech pomlčet, případně je účelově představit v příznivějším světle. Status organizační složky státu rovněž nepředstavuje potíže, zvláště když i samotný žalovaný musí v azylovém řízení postupovat nestranně a jedním z jeho úkolů je řádně zjistit skutkový stav, do opozice proti žadatelům o mezinárodní ochranu se dostává až v řízení před soudem. Použitá informace o X. (ze dne 7. 2. 2020) je natolik adresná, že jako zásadní zdroj postačí, nicméně o situaci v X. se zmiňuje i souhrnná informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2020, podle níž v regionu X. Použité informace Ministerstva zahraničních věcí ČR jsou věrohodné, odkazy na zdroje nejsou namístě, pokud jde o vlastní poznatky českého zastupitelského úřadu na Ukrajině.

36. Žalovaný si obstaral relevantní, objektivní, aktuální a dostatečně adresné informace ke všem podstatným okolnostem, proto je plně akceptovatelné, že si již další podklady neopatřil a důkazní návrhy odmítl. Informace Odboru azylové a migrační politiky jsou souhrnným kompilátem různých údajů z relevantních zdrojů, představují řádný podklad způsobilý hodnověrně reflektovat poměry v zemi původu. Nedohledatelnost jedné z mnoha informací, z nichž vychází souhrnná informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 7. 2019, nezpůsobuje nezákonnost celého podkladu, dohledatelnost podstatné části informací žalobci nikterak nezpochybňovali, krom toho se bezpečnostní a lidskoprávní situací zabývají i jiné zprávy (např. souhrnná informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2020). Z podkladů, jež shromáždil žalovaný, lze dostatečně zjistit skutkový stav, nedohledatelnost jedné dílčí informace nemá vliv na zákonnost podkladu, tím méně napadených rozhodnutí.
37. Shromážděné podklady dostatečně prokazují, že Ukrajina je s výjimkou několika málo oblastí bezpečnou zemí. Bezpečnostní složky jsou pod kontrolou civilních orgánů, v zemi se lze domoci vnitrostátní ochrany, fungují tam též lidskoprávní organizace a veřejný ochránce práv, v zemi se uplatňuje i Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Je proto zřejmé, že jednání, jež by mohlo naplňovat některý z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, představuje spíše individuální selhání, které není podporováno státními orgány; v případě žalobců pak jejich obavy z pronásledování ani skutečného nebezpečí vážné újmy nejsou důvodné. Za těchto okolností nebylo nezbytné, aby žalovaný doplnil dokazování o další podklady, např. o zprávy hovořící specificky o X. Žalovaný se v napadených rozhodnutích dostatečně zabýval obavami žalobce c) v souvislosti s X. a na základě shromážděných podkladů jeho obavy neshledal jako opodstatněné ve smyslu zákona o azylu; jak uvedeno výše, s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu je neshledal důvodnými ani soud. K činnosti X. se v souvislosti s mezinárodní ochranou opakovaně vyjadřoval i NSS, který např. v usnesení ze dne 2. 7. 2020, č. j.: 4 Azs 40/2020 – 42, shrnul: „*Stěžovatelé dále namítli, že se žalovaný ani městský soud dostatečně nezabývali nebezpečím vážné újmy hrozícím stěžovateli b) z důvodu její politické aktivity na sociálních sítích ve vlasti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na své dřívější závěry formulované již v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 6 Azs 50/2018 - 31, podle kterých „Ukrajina zaručuje svobodu slova a politického projevu. Pokud by byl stěžovatel po návratu na Ukrajinu skutečně předvolán k výsledku a měl by výhrady proti praktikám X., mohl by se obrátit se stížností na příslušné ukrajinské orgány, jak uvádí zpráva Ministerstva zahraničních věcí ČR. Dle zpráv Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva mělo údajně dojít v několika případech k držení osob v samovazbách nebo násilnému zmizení, nejedná se však o běžnou a obecnou praxi.“ Nejvyšší správní soud současně v rozsudku ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 241/2018 - 76, konstatoval, že X. (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 4. 2012, čj. 7 Azs 9/2012 - 46, anebo ze dne 9. 5. 2018, čj. 7 Azs 143/2018-26); mezinárodní ochrana totiž není nástrojem, který by sloužil k vyhnutí se X. (usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 11. 2018, čj. 5 Azs 118/2017-144).“*“
38. Z ničeho také nevyplývá, že by na žalobce po návratu do vlasti měla azylově relevantní dopady celosvětová epidemická situace. Všichni jsou zdraví, s ničím se neléčí, ve vlasti též X.; nikdo z žalobců nepatří ani mezi X., které jsou epidemií jednoznačně ohroženy více. Po návratu do vlasti by jejich postavení bylo lepší než mnoha jiných obyvatel země. Dle souhrnné informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2020 došlo koncem března 2020 k omezení přechodu linie dotyku kvůli opatřením v souvislosti s šířením nemoci COVID-19; z toho je zřejmé, že žalovaný se ukrajinskou

situací zabýval i s vědomím vypuknutí epidemie, přesto ze zprávy nevyplývá jakýkoliv zásadní rozvrat ukrajinské veřejné infrastruktury, který by mohl mít vliv na naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Ostatně, žalobní námitka je v tomto bodě velmi obecná a nezmiňuje žádnou specifickou hrozbu, která by pro žalobce v souvislosti s epidemií mohla vyplývat. V souvislosti se snahou získat v ČR pobyt se k epidemické situaci vyslovil též NSS v usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j.: 6 Azs 243/2020 – 25: „*Nad rámec výše uvedeného nicméně Nejvyšší správní soud doplňuje, že si je vědom obtíží, k nimž může docházet v zemi původu s ohledem na omezení související s šířením onemocnění COVID-19. Z výpovědi stěžovatele učiněné v rámci pohovoru provedeného žalovaným však vyplynulo, že stěžovatel má v zemi původu zázemí, žijí tam jeho rodiče, kteří mají vlastní bydlení. Potenciální obtíže spojené s čekáním na možnost znovu požádat o povolení k pobytu tak v souvislosti s výše popsány omezeními nelze hodnotit jako závažnou újmu, již by byl stěžovatel v zemi původu vystaven, ani jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Stejně tak je nelze přičítat k tíži žalovanému, v jejichž důsledku by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit. Ani skutečnost, že osoby vracející se ze zahraničí jsou povinny se v zemi původu podrobit „karanténě“, nepředstavuje opatření neobvyklé, které by se nedělo také jinde ve světě (včetně České republiky, kde byla v období od 31. 3. do 12. 4. 2020 vyhlášena povinná čtrnáctidenní „karanténa“ u všech osob, které na území České republiky vstoupily).*“

39. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o azylu ukládá žadatelům o mezinárodní ochranu povinnost předkládat materiály v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého. Výjimku představuje předkládání materiálů v jazyce, v němž se vede řízení (v případě žalobců X.). Další výjimkou je, pokud žalovaný takový překlad nevyžaduje, což však nelze bez dalšího presumovat, jedná se o výjimku z pravidla; předložili-li žalobci materiály v anglickém jazyce, aniž by se ubezpečili, jak na ně bude žalovaný nahlížet, nemohli legitimně očekávat, že žalovaný shledá dostatek důvodů pro aplikaci výjimky a nepřeložené materiály přijme. Přitom žalobci byli v azylovém řízení zastoupeni advokátem, bylo proto v jejich kapacitních možnostech se o potřebě překladu do češtiny dozvědět a dát požadované texty přeložit do českého jazyka. Krom toho si žalovaný opatřil dostatek relevantních podkladů, aby mohl situaci žalobců řádně posoudit ve vztahu ke všem důvodům pro udělení mezinárodní ochrany.

40. Integrace žalobců v ČR nedosahuje takové úrovně, aby jejich pouhé vycestování představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobci jsou kompletní rodinou, která má X. V žalobě není uvedeno, jaké zásadní rodinné či soukromé vazby mají být v případě žalobců natolik silné, aby byly jejich vycestováním zásadně dotčeny; ani soud takové vazby neshledal. Žalovaný se integrací žalobců v ČR zabýval jak ve vztahu k humanitárnímu azylu, tak k doplňkové ochraně dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, odůvodnění se týkalo nejen rodinného, ale i soukromého života a rozhodně se neomezilo na jedinou větu, nýbrž oběma formám ochrany byl věnován celý odstavec; žalovaný pojednal o všem podstatném a správně žalobce odkázal na obecné cizinecké právo, chtějí-li v ČR nadále pobývat. Přitom prostor pro extraterritoriální účinek čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který na mezinárodní úrovni chrání rodinný a soukromý život, je velmi úzký; jak konstatoval NSS již v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j.: 9 Azs 5/2009 - 65: „*Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho*

rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“

41. Skutečnost, zda byla ve společném řízení vydána dvě rozhodnutí nebo jenom jedno, je pouhou formalitou, která nemá vliv na posouzení věci samé. Práva žalobců tím nemohla být materiálně nijak dotčena. Sami žalobci netvrdili, jak mohli být vydáním dvou rozhodnutí fakticky poškozeni. Vydání více rozhodnutí mohlo naopak přispět k lepší individualizaci případů, která je v řízení o mezinárodní ochraně nadprůměrně důležitá. Vydání samostatných rozhodnutí tudíž nepředstavuje důvod pro zrušení napadených rozhodnutí.
42. Ze všech výše uvedených důvodů soud žaloby podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodné zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřipustná.

Praha 24. září 2021

Mgr. Dana Černovská, v. r.
samosoudkyně